

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 7)

Chương 4

Nơi đầu tiên mà Thu tìm đến là gia đình của Phương ở tại một căn nhà lều nằm sâu trong ngõ thuộc một đường phố của Đà Nẵng. Trong những năm qua, Phương là mối mang hàng cho má của Thu. Quan hệ làm ăn giữa họ là tốt đẹp đến mức má Thu nhận Phương là em kết nghĩa. Phương hơn Thu mười tuổi, dáng người nhỏ nhưng lúc nào cũng bận bịu làm ăn... Cô gọi Thu là “em” và xưng “chị Hai”. Phương đã có chồng và hai con nhỏ. Chồng của Phương tên là Chín, tuổi trạc ba mươi lăm. Khác hẳn với vợ, Chín có dáng người cao lớn, nước da trắng và bộ râu quai nón bao quanh mặt nom rất điển trai. Trong khi Phương chuyên lo mua bán, anh ta mở một điểm chiếu video tại nhà.

Qua một vài lần thay vợ mang hàng xuống thị trấn cho má Thu, Chín đã có dịp để ý đến cô gái trẻ xinh đẹp con của bà chủ sạp hàng. Anh ta luôn tận dụng mọi cơ hội để tỏ ra săn sóc Thu - tất nhiên là khi chỉ có hai người. Một đôi lần, Chín còn tặng riêng cho Thu những món quà mà cô thích. Cũng có lần Thu thay mẹ lên thành phố và ghé qua đây. Những lần ấy, khi có mặt Phương thì Chín cố tỏ ra bình thường. Nhưng qua ánh mắt của anh ta, cô gái hiểu rằng mình đã gây ra những ấn tượng nào đó cho người đàn ông không phải là không hấp dẫn ấy. Cô cảm thấy thích thú với ý nghĩ ấy. Tuy nhiên, cho đến lúc đó, quan hệ giữa họ vẫn chỉ là quan hệ giữa những người cùng làm ăn buôn bán với nhau chứ chưa có gì khác.

Thu bước vào cổng gia đình Phương vào buổi trưa. Chỉ có một mình Chín ở nhà. Phương đã đưa hai con về ở quê Điện Bàn để làm giỗ cha. Chín đón Thu với vẻ hồ hởi khác thường. Anh ta ra phố mua bia lon, đồ nhậu về

và dành cả buổi chiều tối hôm đó để ngồi nghe Thu kể lại câu chuyện đáng buồn của mình. Sau đó, với lý do là “để giúp Thu quên đi những khổ ải của cuộc sống”, Chín bật video để hai người cùng xem phim. Cuốn phim đó, anh ta đã cố ý chọn ra từ đồng băng hình của mình. Đó là một bộ phim với những cảnh yêu đương kỳ lạ mà Thu chưa từng biết tới. Nhưng đã quá mệt mỏi, khi mới xem được một lúc Thu xin được nằm nghỉ. Chín nhanh nhẩu đứng dậy. Anh ta xăng xái trái ga, mắc mùng cho Thu nằm nghỉ. Mặc dù đã tắt điện nhưng Thu không ngủ được ngay bởi màn hình vẫn sáng ở phòng chiếu phim và Chín vẫn đang ngồi đó dán mắt vào những cảnh làm tình. Thỉnh thoảng, anh ta lại suýt xoa kêu lên một cách cố ý... Có lúc, cô còn nghe anh ta nói:

-Người ta sống như vậy đó... Đời là bể khổ, phải quên đi để mà sống chứ!...

Giá như lúc khác, chắc chắn là Thu đã phải cảnh giác trước những biểu hiện không bình thường ấy. Nhưng những biến động đã rút kiệt sự tỉnh táo của cô cùng với những giọt sức lực còn lại. Chỉ một lát sau, cô đã ngủ thiếp đi... Đó là một giấc ngủ khó nhọc, đầy những mộng mị. Thu thấy mình đã lao xuống dưới dòng nước. Đầu cô bị va vào những thanh sắt rồi dòng nước cuốn cô đi xa mãi. Ngay bên cạnh Thu, má cô cũng đang đập chồm ẩn hiện trong những ngọn sóng. Bà đưa tay nắm tay Thu và hỏi bằng giọng khản đặc là lạ:

-Vậy còn thằng Bình đâu rồi?

Thu gật đầu nhưng không thể nói được. Cô ú ớ, tay chân như đang bị bị giữ chặt bởi vô vàn những sợi dây vô hình. Rồi bỗng nhiên, cô thấy Chân chạy tới. Anh ta đứng trên bờ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng rồi nói:

-Cô chết đi! Tôi không muốn nhìn thấy cái bản mặt của cô nữa!

Thu bật khóc nức nở. Trong làn nước mắt, cô nhìn thấy thằng Út Bình cũng đang chạy tới. Nó không nhảy xuống lôi cô lên mà chỉ chạy theo trên bờ sông và nhìn cô bằng ánh mắt đầy những trách móc lặng thầm! Thu muốn bơi vào bờ, nhưng những sợi dây kia mỗi lúc càng thít chặt lấy tay chân cô. Còn má cô thì hỏi bằng giọng nghẹn ngào:

-Con tính bỏ má ở đây một mình sao, Thu?

Dòng nước mỗi lúc một đưa Thu đi xa hơn. Nó đưa cô ra tới tận biển. Má cô không còn bên cạnh, nhưng lại thấy ba cô. Ông ta bơi vòng quanh cô giống như một con rắn với ánh mắt nhìn như thôi miên và nụ cười bí hiểm... Rồi con rắn ấy biến mất để thay vào đó là một con bạch tuộc với hàng trăm cái vòi mềm mại, nhớp nháp. Con vật ấy sấn lại. Những cái vòi dẻo dẻo của nó mơn man trên cơ thể cô. Thu như mê đi. Cô muốn thét lên thật lớn nhưng không hiểu sao không thể thét được. Mỗi lúc, con vật găm ghiếc càng quăn chặt lấy cô. Nó thở vào mặt cô bằng những hơi thở sặc sụa mùi men rồi nói bằng tiếng người:

-Đời là bể khổ. Phải biết quên đi mà sống chứ?...

Thu vùng vẫy trên giường. Những mộng mị chợt tan biến để hiện ra một sự thật còn khủng khiếp hơn: trong ánh sáng màu xanh mờ của một bóng đèn ngủ, cô thấy trên mình không còn một mảnh vải che thân và ngay bên trên người cô, Chín cũng trần truồng. Hắn ôm riết lấy cô trong khi miệng liên tục lẩm bẩm những lời vô nghĩa... Thu vùng vẫy chống cự hồi lâu. Nhưng con bạch tuộc ấy mạnh hơn cô nhiều. Hơn nữa, nó lại hoàn toàn chủ động và đã có sự tính toán từ trước. Khi Thu đã kiệt sức và nằm lịm đi. Kẻ khốn nạn ấy đã đạt được cái điều mà hắn muốn.

“Vây là hết!” - Thu ngất lịm trong ý nghĩ ấy. Nhưng cô vẫn chưa biết rằng những điều đang xảy ra mới chỉ là bước mở đầu cho những tai họa mà số phận giáng xuống đời cô.

Để thỏa mãn thú tính, Chín đã hành hạ Thu gần như suốt cả đêm hôm đó. Tới gần sáng - khi đã thấm mệt, hắn mới buông tha cô và lăn sang bên cạnh ngủ thiếp luôn giống như một con sâu no nê lăn khỏi tàu lá. Còn Thu thì chập chờn, nửa mê, nửa tỉnh. Cô đã hoàn toàn bị đánh gục bởi sự hành hạ cả về tâm hồn lẫn thể xác...

Vào khoảng mười giờ sáng, một tiếng rít dữ dội như tiếng thú dữ khiến cả hai người choàng tỉnh. Ngay bên cạnh giường, khuôn mặt méo xệch vì căm giận của Phương hiện ra. Chín bật lên khỏi giường định mặc quần áo.

Thu cũng gắng gượng lồm cồm bò dậy. Nhưng quần áo của họ không còn ở bên cạnh nữa. Cũng ngay lúc đó, Phương lao bổ vào Chín cùng với con dao trong tay. Nhưng gã đàn ông đã dễ dàng đánh bật dao ra khỏi tay vợ rồi lao nhanh ra phòng ngoài. Với hai tay không nhưng nổi căm giận, ghen tuông đã nhân lên gấp đôi, Phương lao thẳng vào Thu cùng với những lời nguyền rủa tuôn ra như nước. Mặc dù có đáng người ôm nhưng bây giờ Phương trở nên mạnh như quỷ dữ, trong khi Thu đã hoàn toàn bị suy sụp. Bởi vậy, cô bị xô bật trở lại giường và bắt đầu hứng chịu những đòn đánh ghen khủng khiếp.

Câu chuyện ấy không biết sẽ dẫn đến kết cục như thế nào nếu Chín không quay vào can thiệp. Sau khi đã tìm thấy quần áo của hai người bị vo tròn vút trong gầm bàn, Chín vội vã mặc đồ của mình vào. Sau đó, hắn quay lại lôi bật Phương ra ngoài rồi ném quần áo cho cô. Hắn tiếp tục giữ chặt vợ lại trong khi Thu mặc xong quần áo rồi chạy vội ra khỏi cửa. Khỏi phải nói Phương đã vùng vẫy dữ dội đến mức nào trong tay chồng. Khi thấy Thu đã đi thoát, Chín mới thông thả giơ cao tay và giáng thẳng vào mặt Phương mấy cái tát nảy lửa...

Thu đi thẳng ra ga tàu trong tâm trạng nhục nhã ê chề. Nhưng không hiểu sao cô không nghĩ đến cái chết. Những tai họa dồn dập chỉ trong vài ngày đã biến một cô gái trong trắng, vô tư thành một người đàn bà mang trong tim niềm uất hận. Và hình như chính những cái đó đã làm thay đổi mọi suy nghĩ trong cô.

Đến ga, Thu mới biết rằng Chín đã nhét vào trong túi cô ba trăm ngàn đồng. Chắc là hắn đã bỏ vào đó từ tối hôm qua. Thu mua vé tàu Thống Nhất, đi thẳng vào thành phố Hồ Chí Minh. Không hiểu sao trong thâm tâm cô tin rằng Tám Xung và kẻ cả thằng Út Bình nữa cũng đã tìm đến đó. Thành phố ấy quá lớn và quá đông đúc để những kẻ muốn chạy trốn quá khứ tìm chỗ nương náu.

Ngay trong ngày đầu tiên ở thành phố Hồ Chí Minh, Thu đã rơi vào nanh vuốt của Hai Phụng - một tên anh chị thuộc loại có cỡ.

Buổi chiều hôm ấy, sau nhiều giờ lang thang qua các phố và đã tốn tới hơn chục ngàn thuê xích lô, Thu ghé vào một tiệm ăn vỉa hè ở gần chợ Hòa

Bình. Cô gọi một đĩa cơm và một cốc trà đá rồi cầm cúi ăn mà không biết rằng có hai thanh niên ngồi ăn ở bàn bên cạnh để ý tới mình. Đó là Hai Phụng và một tên đàn em của hắn tên là Thục. Hai Phụng có khuôn mặt rỗ, dáng người thấp đậm với những cơ bắp cuộn cuộn. Tên đàn em của hắn người ốm nhách, mắt luôn hấp háy như bị cận thị. Bọn chúng vừa thực hiện một “phi vụ” thắng đậm ở quận Gò Vấp và dự định sẽ nghỉ ngơi xả láng ít ngày. Cái dáng vẻ hấp dẫn của Thu cộng với khuôn mặt bơ phờ của cô đã thu hút chúng. Vừa cầm cúi ăn, Hai Phụng nói nhỏ với Thục:

- “Bò lặc” mậy. Đừng có để sổng đó ghen!

Ăn xong, Thu kêu xích lô. Cô định sẽ ngủ lại ở một khách sạn. Chiếc xích lô chở Thu đi được một quãng thì Hai Phụng và Thục cũng ngồi lên hai chiếc xe máy bám theo. Chúng đi xa xa để tránh bị phát hiện.

Khi Thu đã xuống xích lô và đang bước về phía khách sạn mà cô định thuê phòng để nghỉ qua đêm, chiếc xe máy của Hai Phụng đã chặn ngay trước mặt cô. Bằng giọng tử tế nhất mà hắn có thể có được, Hai Phụng ngọt ngào:

-Chào cô em!

Thu ngạc nhiên nhìn kẻ đang chặn trước mặt mình. Cô chưa kịp thốt lên lời nào, Hai Phụng đã xuống xe. Hắn dắt xe đi bên cạnh cô và nhỏ nhẹ:

-Khách sạn này mắc lắm. Tôi có thể giới thiệu giùm cô một chỗ khác với giá hạ hơn nhiều...

-Ông muốn gì? - Cuối cùng thì Thu cũng đã bật ra câu hỏi một cách khó khăn - Mà ông là ai?

Hai Phụng cười hiền khô:

-Muốn giúp đỡ cô thôi. Với lại, cũng là để kiếm chút đỉnh. Tôi nhận chạy khách cho một khách sạn tư nhân mà...

Ở thành phố này có tới ngàn lẻ một cách làm ăn - Chính Thu cũng hiểu như vậy nên cô không ngạc nhiên với cái nghề mà Hai Phụng bịa ra cho hắn.

Cô hỏi:

-Nhưng hạ hơn là bao nhiêu chớ?

Biết rằng cá đã cắn câu, Hai Phụng nhoẻn cười:

-Nếu kể cả tiền xe của tôi, cô chỉ phải trả số tiền bằng một phần ba so với ở khách sạn này thôi. Mà điều kiện ăn, ở nghỉ ngơi ở đó đâu có thua kém?

Thấy cô gái có vẻ lưỡng lự, hắn nói tiếp:

-Cũng ngay gần đây thôi. Cô cứ nghe tôi đi. Nếu hồng ưng ý, cô cứ việc quay trở lại đây. Ai dám cản cô đâu?

Mặc dù trong lòng không khỏi có chút nghi ngại, sau một lát suy tính, Thu gật đầu. Nếu quả là có những nơi cho thuê rẻ hơn, không đại gì lại vứt tiền đi ở đây. Mà số tiền trong túi cô thì đang cạn rất nhanh. Trong những ngày tới chưa biết nhìn vào đâu. Cô ngồi lên xe để Hai Phụng chở đi mà không ngờ được rằng đã rơi vào miệng rắn.

Nơi Hai Phụng đưa Thu đến cũng giống như một khách sạn nhưng nhỏ hơn nhiều. Ở đây chỉ có gần chục phòng ngủ cho thuê. Đó là một khu nhà trọ tư nhân mà Hai Phụng thường đưa gái về thuê chỗ ngủ. Vì đã đến đây nhiều lần nên hắn rất quen thuộc với chủ nhà. Điều đó lại càng khiến cho Thu tin hơn. Cô thầm cảm ơn số phận đã dành cho mình một sự may mắn. Quả là ở đây giá thuê nhà rẻ hơn nhiều. Sau khi giúp cô nhận phòng, Hai Phụng gợi ý muốn mời cô đi uống giải khát ngoài phố với lý do: Hôm nay với hắn là một ngày “hên”. Hắn đã giới thiệu cho nhà trọ này được sáu người khách và như vậy là gấp đôi những ngày khác. Sau một lát đắn đo, Thu nhận lời. Quả là cô cũng đang muốn tìm hiểu thêm về thành phố và con người ở đây. Cần phải kiếm cách sống đã, sau đó mới có thể nghĩ đến chuyện đi tìm Út Bình và Tám Xung.

Tối hôm đó, Hai Phụng đưa Thu đến một quán giải khát nhỏ ở một đường phố vắng thuộc quận Ba. Họ ngồi bên nhau trong ánh đèn màu xanh mờ ảo ở một chỗ khuất xa những bàn khác. Hai Phụng tỏ ra ân cần chăm chút Thu và chính điều đó khiến cô cảm động. Cô đã kể lại cho hắn nghe hoàn cảnh bi đát và ý định đi tìm em, tìm cha ở thành phố này.

Càng nghe, Hai Phụng càng trở nên đăm chiêu. Hắn tự liên hệ đến hoàn cảnh của mình: Năm nay hắn đã gần bốn mươi, đã từng có hai đời vợ nhưng vẫn sống độc thân. Người vợ thứ nhất của hắn cùng với đứa con nhỏ đã chạy theo đám di tản ngay từ năm bảy lăm. Người vợ thứ hai của hắn là một vũ nữ. Cô ta đã được xuất cảnh dưới sự bảo lãnh của gia đình bên Mỹ, để lại cho hắn một căn nhà với những tiện nghi khá sang trọng ở quận Mười. Nhưng sau khi hắn dính vào một vụ án mạng cách đây bốn năm và bị truy nã, căn nhà ấy đã bị niêm phong, còn bản thân hắn thì lẩn trốn qua nhiều địa điểm. Bây giờ, hắn đang trú ngụ tại một căn nhà trong hẻm ở quận Năm. Nhưng hắn rất ít khi ở cố định một chỗ mà lang bạt nay đây mai đó để tránh công an. Và bây giờ, số phận đã đem cô gái này lại cho hắn. Ở cô ta có tất cả những điều mà hắn cần: bơ vơ không nơi nương tựa, không nghề nghiệp, không người thân quen trong thành phố. Còn về hình thức thì cô gái này hơn hẳn cô vợ vũ nữ của hắn bởi cái đẹp không son phấn, cái đẹp vẫn đang còn thắm đậm hương vị thôn quê.

Hắn hiểu rất rõ rằng: một cô gái có hoàn cảnh như Thu, không sớm thì muộn cũng phải nhập vô cái thương trường đen tối và tàn nhẫn của thành phố này. Những “lầu xanh” quanh đây sẵn sàng chiêu nạp những người như vậy. Còn về cha và đứa em của cô ta thì biết tới bao giờ mới tìm lại được? Trong khi hắn đang rất cần có một chỗ tin cậy để khi cần có thể về trú ngụ mà không phải giật mình thon thót vì sợ bị phản bội. Dường như số phận đã trao cô gái này vào tay hắn và nếu hắn không giành lấy thì coi như số “hên” cũng sẽ rời bỏ hắn! - Hai Phụng tin chắc như vậy.

(Còn nữa)

Đức Dũng